

ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ

με τον Κώστα Παπαδόπουλο

ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ

με τον Κώστα Παπαδόπουλο

Συνέντευξη:

**Θαλασιά
Αντωνοπούλου**

Γεννηθήκατε στην Κοκκινιά από πρόσφυγες γονείς. Πώς «συναντηθήκατε» με το μπουζούκι και την λαϊκή μουσική;

Κώστας Παπαδόπουλος: Ήταν ένας θείος μου που τον έλεγαν Γιάννη Γιάκαλο και έπαιζε αριστερά το μπουζούκι. Όταν ήμουν πιτσιρίκος, γύρω στα δώδεκα, πήγαινα κι έπαιρνα κρυφά το όργανο γιατί εκείνος κάθε βράδυ το έφερνε σπίτι και εγώ το πρωί γρατζούνινα. Σιγά σιγά, άρχισε να με «πιάνει» ο ήχος και άρχισα να παίζω. Ήταν πρόβλημα βέβαια να παίρνεις το μπουζούκι του θείου γιατί ήταν επαγγελματίας και η γιαγιά μου φοβόταν μήπως μου πέσει και το σπάσω. Είχα κάνει και μια δική μου κατασκευή. Σ' ένα ξύλο είχα τεντώσει δύο χορδές και μ' ένα μαχαιράκι και μία μπανέλα - απ' αυτές που έβαζαν στα πουκάμισα - το έκανα σαν χαβάγια και έβγαζα νοτίτσες. Μετά από καιρό που με άφηνε πια ο θείος μου να παίζω, είχα ένα πρόβλημα: Εκείνος έπαιζε αριστερά, σαν τον Καρνέζη. Συνήθισα όμως να παίζω δεξιά...

Και πώς εντέλει ασχοληθήκατε επαγγελματικά με τη μουσική;

Κώστας Παπαδόπουλος: Μετά από χρόνια, γύρω στα δεκατέσσερά μου χρόνια, μας έφερε ο θείος μου σε επαφή και συναντηθήκαμε με τον Καρνέζη. Εγώ έκανα άλλες δουλειές και μελετούσα το μπουζούκι. Όταν έφτασα σε ένα επίπεδο, το 1955, βρέθηκα με τον Στέλιο Καζαντζίδη και την Καίτη Γκρέυ σ' ένα ωραίο κέντρο στην κοκκινιά που λεγόταν «Γάλλος», μαζί με έναν άλλο συνάδελφο μεγάλο σε ηλικία και πολύ καλό παίκτη. Εγώ όμως δεν είχα μικρόφωνο. Ένα βράδυ λέει η Γκρέυ: «Να σου πω Κώστα, αυτός εδώ ο φίλος που παίζει μαζί μας δεν μπορεί να έρθει γιατί είναι κρυωμένος. Μπορείς να βγάλεις τη δουλειά;».

Της λέω: «Βεβαίως». «Ωραία», μου λέει. Βάζω το μικρόφωνο μπροστά και βγάζω όλη τη βραδιά «μονορούφι». Μου λέει: «Αύριο το πρωί θα πάω στον Στέλιο Χρυσίνη, έχω μια ηχογράφιση στην Columbia. Θες να έρθεις να παίξεις κάποια κομμάτια;». «Βεβαίως και θέλω» της απαντώ. Κι έτσι ξεκίνησε το πράγμα. Πήγα στην Columbia, έπαιξα το πρώτο και το δεύτερο κομμάτι την ίδια μέρα κι από εκεί και πέρα μπήκα στο επάγγελμα. Έπειτα από πολύ μεγάλη δισκογραφία στην Columbia με Απόστολο Καλδάρα, Βασίλη Τσιτσάνη, Μπάμπη Μπακάλη, Γιάννη Παπαϊωάννου - με όλους τους παλαιότερους δηλαδή - κι έπειτα με τους «έντεχνους», όπως τον Σταύρο Ξαρχάκο και τον Δήμο Μούτση που ήρθαν μετά το Μίκη. Επίσης, έκανα ένα πολύ μακρύ πρόγραμμα λαϊκού τραγουδιού με τη Γιώτα Λύδια, την Πόλυ Πάνου, τον Στράτο Διονυσίου και κάποια στιγμή βρέθηκα με τον Μίκη Θεοδωράκη.

Ο Κώστας Παπαδόπουλος

Σημείο κομβικό φαντάζομαι...

Κώστας Παπαδόπουλος: Βέβαια. Ξεκίνησα με τον Θεοδωράκη, μόλις σταμάτησε να παίζει μαζί του ο Μανώλης Χιώτης, στις αρχές του 1961. Είχαν ξεκινήσει να είναι μαζί από το 1959. Ήρθε και με βρήκε σε ένα μαγαζί ο Μίκης και «μπλέξαμε»... Μαζί με τον Καρνέζη παίξαμε όλα αυτά τα μεγάλα έργα όπως το «Μαουτχάουζεν», το «Άξιον Εστί», τη «Ρωμιοσύνη» και κάναμε συναυλίες σε όλη την Ελλάδα. Με τον Μίκη, ήταν και η πρώτη φορά που ο κόσμος γνώρισε τις λαϊκές συναυλίες με μπουζούκι. Μετά τον Μίκη, βγήκαν οι καινούργιοι έντεχνοι συνθέτες όπως ο Ξαρχάκος, ο Μούτσης, ο Σπανός. Είχα μια αγάπη στο έντεχνο τραγούδι. Κάποιοι το έχουν παρεξηγήσει, έλεγαν: «Τα άλλα δηλαδή τι είναι; άτεχνα;». Τα άλλα, όπως του Καλδάρα, του Τσιτσάνη, του Παπαϊωάννου, ήταν απλά τραγούδια που είχαν καλή μελωδία, αλλά δεν είχαν πλούσια αρμονία. Αυτή την έβαλε ο Μίκης και μετά, ο Ξαρχάκος, ο Μούτσης και άλλοι.

Τι θυμάστε από τις αμέτρητες περιοδείες που κάνατε;

Κώστας Παπαδόπουλος: Αρχίσαμε τις περιοδείες στην Ελλάδα, με τον Μπιθικώτση, την Φαραντούρη, στην αρχή τον Γιάννη Πουλόπουλο, τον Δημήτρη Μητροπάνο – έλεγαν από ένα τραγουδάκι. Είχαμε και τις μεγάλες συναυλίες στο εξωτερικό: πήγαμε 50 φορές στη Γερμανία, στην Ιταλία πήγαμε στην αρένα που έπαιρνε 20.000 κόσμο και πήγαιναν μόνο η Μαρία Κάλλας κι εμείς παίζαμε τέσσερις με πέντε φορές το μήνα και ο Μίκης τη γέμιζε κάθε βράδυ. Κι όταν τελειώσαμε, ο διευθυντής είπε ότι η μόνοι που έβαζαν τόσο κόσμο, ήταν η Κάλλας και ο Μίκης. Από την Ιταλία πήγαμε μετά στην Αμερική, στην Αυστραλία, στον Καναδά, στην Αγγλία... Στη Σοβιετική Ένωση πάθαμε τρακ όταν ανεβήκαμε πάνω. Βάλανε τα γέλια. Είδανε 7 άτομα επάνω. Εμείς κρατήσαμε δύο μέτρα απόσταση ο καθένας μήπως φανούμε πολλοί. (γέλια). Όταν τελείωσε το πρώτο μέρος και ξεκινήσαμε να παίζουμε τον «Ζορμπά» τρελαθήκανε και τα ακούσανε όλα με ευλάβεια. Πήραμε και συγχαρητήρια από ένα μαέστρο Έλληνα που ήταν χρόνια εκεί και μάλιστα μου είπε: «Κύριε Παπαδόπουλε, θέλεις να μείνεις εδώ να διδάσκεις μπουζούκι;».

Βοήθησε το μπουζούκι το έργο του Μίκη;

Κώστας Παπαδόπουλος: Ναι, γιατί τα τραγούδια του ήταν λαϊκά. Είχε πάθος να κάνει λαϊκό τραγούδι και το πέτυχε. Ο Μίκης μάς βοήθησε και το μπουζούκι ανέβηκε ένα σκαλί παραπάνω.

Υπήρχε «χώρος» για ταξίμια;

Κώστας Παπαδόπουλος: Όχι, δεν είχε ούτε ταξίμια ούτε «φαντασίες» που κάνω εγώ. Έχω κάνει πάρα πολλά που είναι και «ταυτότητα» για τους επόμενους μπουζουκίστες. Προτού ξεκινήσει η εγγραφή του τραγουδιού μου έλεγαν οι συνθέτες: «Παίξε μας μια φαντασία πριν». Αυτό το έκανα πολυποίκιλα. Η «φαντασία» ήταν ο προάγγελος του τραγουδιού, έβαζα δηλαδή πράγματα μέσα από το τραγούδι. Ήταν μια τεχνική δική μου που δεν την άκουσα από άλλους. Και ταξίμια που έκαναν ορισμένοι ήταν διεκπεραιωτικά. Εγώ το ζούσα αυτό. Να φανταστείς ότι καθόμασταν στην καρέκλα για να παίξουμε τα τραγούδια που είχαμε κάνει πρόβα στην Columbia. Ερχόταν ο συνθέτης και μου έλεγε: «Κώστα, δεν κάνεις λίγο ταξιμάκι;». Εντωμεταξύ, εγώ έμπαινα σε διαδικασία εκείνη την ώρα γιατί έπρεπε να ταιριάξω το ταξίμι με το τραγούδι. Ήταν μία πολύ μουσική και παραγωγική διαδικασία. Γινόμουν συνθέτης, έτσι δεν είναι; Αν ακούσεις το «Άκου πώς κλαίει ο μπαγλαμάς», το ταξίμι είναι προάγγελος του τραγουδιού. Αν ακούσεις το «Ο κυρ Θάνος πέθανε», είναι ένα ταξίμι στην αρχή που έχει το σατανικό στοιχείο του θανάτου.

Οι σπουδές του Θεοδωράκη ήταν στην κλασική μουσική. Πώς έμαθε τους «δρόμους»;

Κώστας Παπαδόπουλος: Ο Μίκης ήταν ο μόνος που είχε τόσο μεγάλη γνώση από σπουδές ενώ ο Χατζιδάκις δεν είχε τόσο πολλή, αλλά, βέβαια, είχε μεγάλες εμπνεύσεις. Κάναμε πρόβα με το πιάνο κι εμείς τα περνούσαμε με το μπουζούκι, τα μαθαίναμε και τα παίζαμε. Οι «δρόμοι» του έβγαιναν χωρίς να τους γνωρίζει. Μπορεί να έπαιζε ένα τραγούδι που ήταν για παράδειγμα «Χιτζάζ» ή «Ουσάκ» και να μην το γνώριζε. Εμείς το γνωρίζαμε αλλά η μελωδία

του μας πήγαινε εκεί. Και μία φορά μας είπε: «Γιατί δε μου γράφετε σ' ένα μαγνητόφωνο τους δρόμους να τους εμπεδώσω;». «Ναι, θα το κάνουμε Μίκη», του λέγαμε αλλά εμείς το ξεχνάγαμε, το αφήσαμε. Τελικά, έβαλε τους εφτά - οχτώ «δρόμους» σε μία κασέτα ο Χρήστος Νικολόπουλος - την περίοδο που είχαν μια γρήγορη συνεργασία με τον Γιώργο Νταλάρα - και του την έδωσε. Έτσι τους γνώρισε. Από τον καιρό όμως που τους γνώρισε, μας παιδεψε. Στον «Διώνυσο», εκτός από έναν τσεκαρισμένο «δρόμο» που υπάρχει και είναι «Σαμπάχ», που παίζεις «ρε ματζόρε» και «φα μινόρε», αυτός το έκανε και σε ανάπτυξη με άλλες συγχορδίες. Στο τραγούδι «Μια φυλακή» θα δείτε ότι είναι λαβύρινθος! «Τραβηχτήκαμε» πολύ για να τα βγάλουμε πέρα αυτά. Ήταν σουρεαλιστικό το παίξιμο!

Ηχογράφηση του δίσκου «Πικροσάββατα», 1984
Πηγή: <https://mikisguide.gr>

Ποια είναι η γνώμη σας για το συμφωνικό έργο του Θεοδωράκη;

Κώστας Παπαδόπουλος: Το κλασικό του έργο εμένα δεν μου έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση γιατί έκανε συρραφή διαφόρων γνωστών μελωδιών κάνοντάς τες

κλασικές. Δεν ήταν καινούργιες εμπνεύσεις γιατί έπαιρνε μέσα από τα τραγούδια. Φτιαγμένα ωραία βέβαια! Μάλιστα, όταν πήγαμε στην Αμερική είπαν ότι είναι πολύ καλός κλασικός συνθέτης. Βέβαια, αυτά είναι προσωπικά γούστα.

Τώρα που είπατε Αμερική... πώς ήταν όταν φύγατε; Σας έλειπαν οι συναυλίες με τον Μίκη;

Κώστας Παπαδόπουλος: Εκεί δεν είχαν καμία σχέση τα πράγματα. Τότε το βλέπαμε διαφορετικά γιατί πήγαιναν καλοί μουσικοί εκεί πέρα. Όταν ήρθε αυτός που είχε το μαγαζί, το 1962, είχαμε τελειώσει τον «Νεκρό αδερφό» που κάναμε παράσταση στο θέατρο «Καλουτά» και παίζαμε στην «Τριάνα του Χειλά». Μας λέει: «Παιδιά, θέλω να έρθετε να δουλέψετε στο μαγαζί μου αλλά να φέρετε το ρεπερτόριο που έχετε.». Μας πήρε στο λαιμό του γιατί μόλις πήγαμε και ξεκινήσαμε την πρώτη βραδιά, μόνο απογοήτευση ήταν γι' αυτούς. Αυτοί ήθελαν κλαρίνα, τσιφτετέλια και χορεύτριες κι ενώ είχαμε δύο χρόνια συμβόλαιο, στους τέσσερις μήνες φύγαμε. Εγώ από τη στεναχώρια μου, μόλις γύρισα, έκανα εγχείρηση στο στομάχι. Εκεί πήγαιναν οι παλαιότεροι γιατί υπήρχε μια ατμόσφαιρα γλεντιού, να σπάσουνε πιάτα, να πετάνε δολάρια στην πίστα. Εμείς δε θέλαμε αυτό. Θέλαμε βεβαίως να πληρωθούμε αλλά εγώ το θεώρησα πανηγυρτζίδικο και με έτρωγε μέσα μου.

Παρόλο που στην Αμερική ήταν καλά τα λεφτά;

Κώστας Παπαδόπουλος: Και τα διπλάσια να ήταν, ο τόπος αυτός δεν ταίριαζε με τίποτα στον ψυχισμό μου. Πολλοί μουσικοί πήγανε και ξαναπήγανε και οι περισσότεροι χαθήκανε εκεί. Μεγάλοι παίχτες έφυγαν έξω, ο Γιάννης Αγγέλου, ο Τατασόπουλος, όλοι αυτοί την πατήσανε εκεί. Να φανταστείς ότι ο Τατασόπουλος, που ήταν καλός συνθέτης, με τον Τζουανάκο κάνανε ωραίες εμφανίσεις. Στην Αμερική πήγε σ ένα μαγαζί κι έπαιζε μόνο για χορεύτριες...

Άρα δεν αισθανόσασταν ως «διασκεδαστής»...

Κώστας Παπαδόπουλος: Ο τίτλος του «διασκεδαστή» μου στεκόταν στο στομάχι και όταν έβλεπα τα παιδιά να πηγαίνουν να παίζουν στα πανηγύρια, με έπιανε κάτι σαν σφίξιμο. Η λαϊκή μουσική δεν είναι στα πανηγύρια, κακώς την έχουν βάλει εκεί και έπιασαν όλους τους αραβικούς δρόμους και παίζουν τα μπουζούκια λες και είναι ούτια. Δεν μου άρεσε ποτέ. Εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος από τη δουλειά μου. Έχω κάνει και πάρα πολλά πράγματα που δεν μου αρέσει να τα λέω....

Πώς βιώσατε την εποχή των διώξεων κοντά στον Μίκη;

Κώστας Παπαδόπουλος: Τα ζήσαμε όλα αυτά. Είχε την τρομοκρατία του Καραμανλή. Όταν παίξαμε στη Νάουσα, τρομάξαμε πάρα πολύ. Πρώτα - πρώτα, όταν ήταν να πάμε στο σινεμά που θα παίζαμε, του λένε του Μίκη: «Θα παίξετε στην ταρατσα!». Από εκεί ξεκίνησε το κακό. Πήγαμε στην ταρατσα να παίξουμε - Νοέμβρης μήνας , καταλαβαίνεις τι κρύο έκανε- και έγιναν διάφορα: μας έσβηναν τα φώτα, πέταγαν πέτρες... Στο τέλος βρήκαν αυτόν που έσβηνε κατ' επανάληψη τα φώτα και τον πήγαν στο τμήμα. Εκεί, αυτός έτρεξε και έφυγε. Ο χωροφύλακας που ήταν μπροστά στο γεγονός, έκανε τον ανήξερο, κοιτούσε αλλού, σαν να έλεγε «τι είναι αυτό που κοιτάω.. πουλιά είναι, θάλασσα είναι;» (γέλια)[1]. Η περιοδεία αυτή ήταν πρωτόγνωρη. Ο κόσμος ήθελε να ακούσει τον Μίκη αλλά είχε και τον φόβο ότι θα χαρακτηριστεί σαν αριστερός. Πολλές αίθουσες που θα μπορούσαν να είναι γεμάτες, δεν ήταν. Φτάσαμε μέχρι την Κέρκυρα. Εκεί, όταν παίξαμε στο Δημοτικό Θέατρο της Κέρκυρας, γέμισαν με γαρύφαλλα την σκηνή. Όταν γυρίσαμε από την περιοδεία, πήγα στον Πειραιά να παραγγείλω ένα όργανο. Μου λέει αυτός που είχε το μαγαζί: «Γιατί από την Κέρκυρα, που δεν έχω πουλήσει ποτέ μπουζούκι, έχω συνέχεια παραγγελίες;». Του δείχνω την εφημερίδα που έγραφε ότι κάναμε πάταγο στην Κέρκυρα που δεν είχαν προηγουμένως καμία επαφή με το μπουζούκι.

Τι προτιμούσατε: Τις ηχογραφήσεις ή τις συναυλίες;

Κώστας Παπαδόπουλος: Τις ηχογραφήσεις.

Ο Μίκης Θεοδωράκης μαζί με τον Γρηγόρη Μπιθικώτση, στη Νάουσα, στον κινηματογράφο «ΑΓΓΕΛΙΚΑ»

Πώς ήταν αυτή η εμπειρία της ηχογράφησης του «Άξιον Εστί»;

Κώστας Παπαδόπουλος: Ήταν το παλιό μικρό στούντιο, δεν υπήρχε playback και ό,τι έπαιζες, έμενε. Μέσα σε αυτό το χώρο που δεν ήταν πολύ μεγάλος, βρίσκονταν δύο χορωδίες! Παίζαμε από τις 6 το απόγευμα μέχρι τις 6 το πρωί. Πήγε ο Μίκης και έφερε σουβλάκια γιατί κάποια στιγμή «ξεραθήκαμε» παίζοντας. Όλα εκεί έγιναν, επιτόπου. Ο Μάνος Κατράκης απήγγειλε, ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης τραγούδησε, εμείς παίξαμε και ήταν όλα άρτια γιατί είχαμε όλοι τη δύναμη να μην κάνουμε λάθη.

Τι «γέννησε» αυτή τη δύναμη; Πού βασιζόταν;

Κώστας Παπαδόπουλος: Στη μελέτη, στη σταθεροποίηση του κομματιού και στη σιγουριά ότι πρέπει να είναι όλα τέλεια, χωρίς λάθος. Έτσι κάναμε στις ηχογραφήσεις. Εγώ είχα δώσει πολύ μεγάλη σημασία στις ηχογραφήσεις. Και ύστερα, ήταν ένας χώρος τελείως μουσικός, δεν είχε καμία σχέση ούτε με μαγαζιά, ούτε με πανηγύρια και πιάτα.

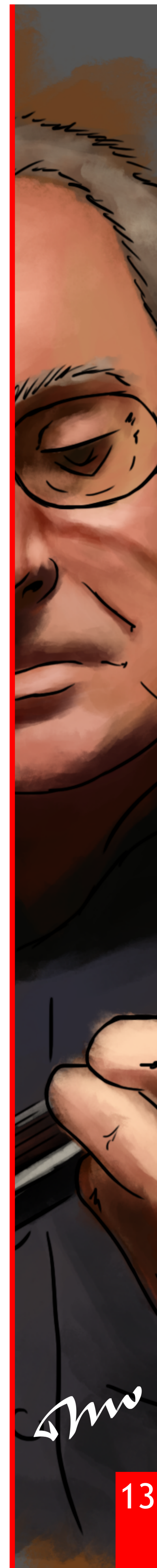

Πρόβα για το «Άξιον Εστί» στο Θέατρο REX, 18/10/1964
 Πηγή: <https://mikisguide.gr>

Καταλαβαίνατε ότι συμμετείχατε σε κάτι τόσο μεγάλο;

Κώστας Παπαδόπουλος: Όχι. Εγώ αισθανόμουν εργάτης της μουσικής.

[1] Ο Κώστας Παπαδόπουλος αναφέρεται στην συναυλία που έγινε στη Νάουσα, στον κινηματογράφο «ΑΓΓΕΛΙΚΑ», την 5η Οκτωβρίου 1961. Εκεί δέχτηκαν επίθεση από τραμπούκους και παρακρατικούς και όπως φαίνεται και από την αφήγησή του, αυτός που κατάφεραν να πιάσουν και να τον οδηγήσουν στη Χωροφυλακή, ήταν ο ίδιος χωροφύλακας με πολιτικά. Την πέτρα που πέρασε ξυστά απ' το κεφάλι του, εκείνη την ημέρα, ο Μίκης την χάρισε το 1963, στον Μάνο Λοΐζο και τον Χρήστο Λεοντή, στην πρώτη τους συναυλία, λέγοντας: «Σαν παλιότερος που είμαι, ήθελα σε σας τους νέους συναδέλφους να χάριζα κάτι περισσότερο από λόγια, κάτι που να σας μείνει και να το θυμάστε. Έψαξα, μα δεν βρήκα τίποτα καλύτερο απ' αυτή την πέτρα, που πέρασε ξυστά στο κεφάλι μου την ώρα που διηύθυνα τον "Επιτάφιο", στη Νάουσα, τον Οκτώβρη του 1961. Νομίζω πως μεγαλύτερο δώρο, καλύτερη τιμή δεν μου έγινε ως τώρα, ακόμα κι αν, όχι από λάθος δικό μου, δεν έφαγα αυτόν το σκληρό καρπό της μακεδονικής γης στο κεφάλι».

Ο Κώστας Παπαδόπουλος γεννήθηκε στην Κοκκινιά (Νίκαια Αττικής) το 1937. Με τη διαρκή παρουσία του στη μουσική μας σκηνή εδώ και πενήντα πέντε χρόνια, θεωρείται από τους σημαντικότερους σολίστες στο μπουζούκι. Συνεργάστηκε με τους σπουδαιότερους παλιούς λαϊκούς δημιουργούς (Μάρκο Βαμβακάρη, Βασίλη Τσιτσάνη, Γιάννη Παπαϊωάννου, Δημήτρη Γκόγκο(Μπαγιαντέρα), Απόστολο Καλδάρη κ.ά.) ηχογραφώντας τα πιο ιστορικά τους τραγούδια. Από το 1961 υπήρξε στενός συνεργάτης του Μίκη Θεοδωράκη επί δεκαετίες και πήρε μέρος στις πρωτόγνωρες για την εποχή τους λαϊκές συναυλίες του σε όλη την υφήλιο. Παράλληλα, ηχογράφησε τα περισσότερα λαϊκά έργα του συνθέτη (Το τραγούδι του νεκρού αδελφού, Το άξιον εστί, Επιφάνια, Ζορμπά, Μαουτχάουζεν, Ρωμιοσύνη κ.ά.) Καθοριστική είναι η συμμετοχή του στην ηχογράφηση λαϊκών έργων όλων των σημαντικών παλαιών και νεότερων συνθετών (Μάνου Χατζιδάκι, Σταύρου Ξαρχάκου, Γιάννη Σπανού, Δήμου Μούτση, Γιάννη Μαρκόπουλου, Λουκιανού Κηλαηδόνη, Άκη Πάνου κ.ά.) Έπαιξε σε λαϊκά κέντρα και συναυλίες και ηχογράφησε δίσκους με πολλούς τραγουδιστές (Στέλιο Καζαντζίδη, Καίτη Γκρέυ, Γρηγόρη Μπιθικώτση, Πόλυ Πάνου, Στράτο Διονυσίου, Γιώργο Νταλάρα, Γιάννη Πάριο, Μανώλη Μητσιά, Δήμητρα Γαλάνη κ.ά.) Με τον Λάκη Καρνέζη υπήρξαν ένα αξεπέραστο ντουέτο μπουζουκιών και ηχογράφησαν μουσικό υλικό που αποτελεί σημείο αναφοράς για τις δεξιτεχνικές δυνατότητες του οργάνου. Ο Κώστας Παπαδόπουλος διδάσκει πολλά χρόνια τρίχορδο μπουζούκι σε ωδεία, μεταδίδοντας στις νεότερες γενιές την παράδοση του λαϊκού μας οργάνου και την τέχνη του, ενώ παράλληλα εμφανίζεται σε μουσικές σκηνές και συναυλίες.